

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

กองไฟเผาหัวใจโลก

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไร (๓๙ ครั้งผม) แน่เมื่อวาน ๓๘ วันนี้ ๓๙ จวนเข้าพรรษาแล้วพระไหลเข้ามา ต้องได้ตันเอาไว้ๆ ถ้าเป็นภูวเราไม่ว่าอะไร ภูวสถานที่เหมาะสมมาก กว้างขนาดไหน พระมีจำนวนมากเท่าไรได้ทั้งนั้น แต่ที่นี้มันจำกัด ที่รับพระเท่านั้นมีสถานที่ที่เหมาะสมๆ พอๆ กัน มากกว่านั้นไม่มีสำหรับในวงนี้ นอกกำแพงยังไม่ได้กำหนด กฎก็ปลูกไปเรื่อยๆ ข้างนอก อย่างไรก็ตามเถอะถ้าพระภิกษุจำนวนมากไม่ค่อยดี จำนวนมากอารมณ์มาก

ผู้เอาจริงเอาจังแล้วเด็ด องค์กรเดี่ยวๆ สององค์กร องค์กรเดี่ยวสององค์กรอยู่ในป่าๆ ไปไหนเคลื่อนไหวไปมาเป็นบุคคลคนเดียว ไม่มีสองมีสาม เพราะไม่มีสิ่งรับผิดชอบมันก็ไม่เป็นน้ำไหลบ่า ตรงไปตรงมา ป่าช้ำอยู่กับตัว นั่นละผู้ปฏิบัติมุ่งต่ออรรถต่อธรรมจริงๆ ป่าช้ำอยู่กับตัวเลย มัดติดตัวไปเลย พอเป็นเป็น พอตายตาย ชัดกันไม่ถอยกิเลสมันของเล่นเมื่อไร

เราเคยพูดเสมอไม่จิตไม่จาง งานใดก็ตามว่าจ้าง ถ้ายังไม่ได้ผ่านงานฆ่ากิเลสเสียก่อนจนกระทั่งกิเลสบรรลัยแล้วอย่ามาคุยนะ ว่าจ้างเลย คือกิเลสมันอำนาจเหนือโลก เรียกว่าครอบโลกธาตุไม่มีอะไร มีกิเลสเท่านั้น พอฟาดกิเลสนี้พังลงไปแล้วไม่มีว่างเปล่าไปหมดเลย ดังที่พูดเมื่อวานนี้ สุธัญญโต โลกั ดูก่อน โมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติสำคัญมากนะ มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า ถอนอัตตานุทิฎฐิ ที่ถือเอาถือเราซึ่งเป็นเหมือนกำขวงคอกออก จะพึงข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้

จิตใจเหลือเกินนะภาสิตข้อนี้ คือเวลาเป็นแล้วมันเป็นเหมือนกันหมด เป็นสุธัญญโต ว่างเปล่าหมดเลย ไม่มีอะไรมาขวางหัวใจ ก็กิเลสเท่านั้น ขวางมากขวางน้อยมีแต่กิเลส พอกิเลสขาดลงไปอะไรจะมีเต็มฟ้าเต็มแผ่นดินไม่มีขวาง กิเลสเท่านั้น ขวางใจ

การชำระกิเลสนี้จะไปชำระเหาะๆ แหะๆ ไม่ได้นะ ต้องจริงจังมากทีเดียว นี่เข้าไปในครัวเราก็ได้ไปดูเอาบ้างหรือเตือนบ้าง เข้าไปนี่เห็นสร้างนั่นสร้างนี่ขึ้นมา ขยายโน้นขยายนี้ออกไป นี่มันเหยียบหัวกูไปนะ เหยียบหัวพระพุทธเจ้านะบอก กุปกครองวัดมานี้ พระพุทธเจ้าเป็นกษัตริย์อยู่ในปราสาทราชมณเฑียร อะไรจะสมบูรณ์พูนผลเหมือนพระพุทธเจ้าที่เป็นพระเจ้าแผ่นดิน เวลาเสด็จออกบวชสำเร็จผลประโยชน์แล้ว

สอนพระเจ้า รุกขมูลเสนาสน์ บรรพชาอุปสมบทแล้ว ให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา ไม่ได้มาอยู่หฺรุษฺ หรุษฺ อย่างนี้ละ นี่ทำไมไปอยู่ที่ไหนมันค่อยหฺรุษฺหฺรุษฺ ขึ้น ๆ เป็นอย่างนั้นละ

หฺรุษฺหฺรุษฺกิเลสก็คือหฺรุษฺหฺรุษฺสัวมถานนั่นเอง หฺรุษฺหฺรุษฺธรรมมีแต่จิตกับสติพึดกันอยู่ตลอด นั่นละผู้ที่ครองธรรมสมบัติอันเลิศเลิศคือผู้นี้เอง ผู้ที่สร้างโน้นสร้างนี้หฺรุษฺหฺรุษฺ หรุษฺหฺรุษฺ มันสร้างไว้เผาตัวเอง โลกกิเลสต้องเป็นอย่างนั้น หนักเท่าไรแบกหามไม่ถอยคือกิเลสธรรมะเบาเท่าไรยิ่งขนออก ๆ ต่างกันนะ โธ่ นำทุเรศ เข้าไปข้างในว่าบ้างละ ค่อยขยายนั้นขึ้นมายานนี้ขึ้นมา ทางนี้เราก็ดูอยู่แล้วอยู่ตลอด ไม่ให้หฺรุษฺหฺรุษฺด้วยวัตถุ ให้หฺรุษฺหฺรุษฺอยู่กับความเพียร สติปัญญาพึดกับกิเลสตลอดเวลา นี่เป็นผู้มีความเพียรอันหฺรุษฺหฺรุษฺกิเลสจะพึดในจุดนี้ ไม่พึดเพราะมีดีกรรมบ้านช่องกุฎิกุฎึงเท่าภูเขาที่ขึ้นก็ตาม ไม่พึด นั่นคือพอกพูน ให้พากันจำเอาไว้

สิ่งเหล่านี้พาคคนให้ได้รับความสุขที่ไหน ไปที่ไหนก็เคลื่อนกล่น ใครได้รับความสุขมีไหม พระพุทธเจ้าสอนพระสงฆ์ให้ไปอยู่ในป่าในเขาเพราะพระองค์เป็นแล้ว อยู่ในตำบลอรุเวลาเสนาณิคม แคว้นมคธตั้ง ๖ ปี ทรมาณอยู่อย่างนั้นจนสำเร็จ สำเร็จมาจากที่แร้นแค้นกันดารลำบากลำบาก บรรดาสาวกทั้งหลายผู้ที่มาศึกษาอบรมก็ รุกขมูลเสนาสน์ ไล่เข้าป่า ๆ จนกระทั่งทุกวันนี้จิตจางเมื่อไรธรรมะข้อนี้ ก็มีตั้งแต่พระหัวโล้น ๆ ทนสมัยนี้แหละหาเรื่องมาพูด ว่าพระที่อยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต ตัวมันเลยบ้าไปแล้วหมดราค้าราคา มันเอาสัวมเอาถานของมันมาอวด เหยียบบองค้ำทั้งแ่งไป

พูดแล้วสลดสังเวชนะ พระนี้เป็นพระธรรมกถึกด้วย มาเทศน์นี้ขยายตัวเองอย่างแปลกเหลวเลย พูดนี้หมายถึงว่าพูดด้วยอารมณ์ของกิเลส คือไม่พอใจแล้วพูดกระแทกแตกตัน ว่าพระที่อยู่ในป่านั้นเป็นพระวิกลจริต คือพูดกระแทกแตกตันพวกที่อยู่ในป่าด้วยความโกรธความเคียดแค้น มันไม่ได้คำนึงเลยว่าพระพุทธเจ้าเป็นพระเช่นไร พระอยู่ในป่าหรือพระอยู่ในตลาดกระตุมหูกกระตุมกวี พิจารณาชิ หรืออยู่ในห้องหับฟุ ๆ ฟา ๆ เทวทัต วิติโอ เต็มอยู่ในห้อง หนังสือพิมพ์ก็ฉบับกองทับหัวมันอยู่นั้น พระพุทธเจ้ามาอยู่อย่างนั้นหรือมันถึงได้มาอวดพระพุทธเจ้า ว่าพระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต

ใครอยู่ในป่าที่แรก พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรกแล้ว จากนั้นก็สอนพระสงฆ์จนกระทั่งปัจจุบันนี้ โอวาทข้อนี้ตัดได้เมื่อไร ใครตัดโอวาทข้อนี้เป็นอุปชฌาย์ไม่สมบูรณ์ ขาด นั้น ข้อนี้เป็นข้อสมบูรณ์เด็ดขาดมาก แล้วทำไมจึงไปหาว่าผู้อยู่ในป่าเป็นวิกลจริตถ้าไม่ใช่ตัวบ้ำมันว่าเอง คนมีสติสตั้งจะพูดไม่ได้แบบนี้ พูดฆ่าพูดขายตัวเองแล้วเป็นนักเทศน์ด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา อวดตนอวดตัว คลังกิเลสอวดทองคำอวดได้

ยังไ ม้นเข้ากันได้หรือ นี่พูดเป็นเสียงธรรมอย่างนี้ เอากันเลยชั๊ดกันเลย มาเดี๋ยวนี้อะ หลวงตาบัวไม่ต้องฉันจังหัน ขึ้นเวทีชั๊ดกันเสียก่อนจึงจะมาฉันจังหันถ้าไม่ตายนะ ถ้าตายตกเวทีแล้วไปเลย เข้าใจไหม

มันพูดชั๊ดมันขวางธรรมพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เทวทัตจะเป็นใครไป พระพุทธเจ้า ท่านสอนอย่างนั้นหรือ ท่านสอนให้ไปอยู่ในตลาดกระตักหมูกระตักวัวที่เต็มไปด้วย แมลงวันตอมหึ่งๆ นั้นหรือ มันน่าคิดนะ ใ้พูดด้วยอารมณ์ของกิเลสมันฟังไม่ได้นะ ถ้าพูดด้วยอารมณ์แห่งธรรมเอาชั๊ดเข้าไปเลย ถ้าเป็นอย่างนั้นก็เลสชาติสะบัดๆ นั้นคำสอนพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น ความหรุๆ หราๆ ฟุ่ๆ ฟ่าๆ ของโลกมันก็คือกองไฟเผา หัวใจโลกนั่นเองจะเป็นอะไรไป

พากันตั้งอกตั้งใจให้มีสติตั้งนะพวกที่มาวัดมาวา ให้ได้ข้อคิดเอาไป อย่ามาหรุๆ ฟุ่ๆ ฟ่าๆ เฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร กินแล้วนอนก่อนแล้วนินเลยลืมตัว ถ้ามาวัดนานเข้าๆ หน้าด้านนะ ไม่ใช่จะดีทีเดียวนะ กิเลสแทรกเข้าตรงไหนหน้าด้านตรงนั้นแหละ ครั้นอยู่ไปนานไปเกิดทิฐิมานะหน้าด้านไปนะ ให้ระวังให้ดีตรงนี้นะ ให้พร

หลังจังหัน

(พระสงฆ์จากบ้านโนนสมบูรณ์ กิ่งอำเภอเมืองยาง โคราช มากราบขอความอนุเคราะห์ปัจจัยจากหลวงตาเพื่อขอเทพื้นและกันห้องพร้อมซ่อมแซมกุฏิ เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท) เศษเท่าไร เศษ ๙๙,๙๙๙ หรือ ตามธรรมดาเราไม่ค่อยได้สนใจกับทางด้านวัตถุ พอบวชมาเวลาเรียนก็ไปอยู่กุฏิที่ท่านปลูกไว้แล้วเสีย ผมอยู่โคราชตั้ง ๕ ปี ท่านยังไม่รู้จักหรือว่าผมเป็นพระโคราช (ไม่รู้ครับ ผมยังไม่เกิดครับ) ก็รู้เสียซิ ผมอยู่โคราชตั้ง ๕ ปี เอาให้เลย ให้เขาเอาเงินสดให้ไปเลย ไม่ต้องเป็นกังวล ให้เขาเอาเงินมาเลยแสนห้า แสนห้าพอหรือ ให้พระท่านไป ให้จัดเงินให้เดี๋ยวนี้อย่า แสนห้าหมื่นแค่นี้มันจะพอทำขาดหรือ เราช่วยมาสักเท่าไรๆ ไปที่ไหนช่วยดาตาศๆ ตลอดมา เพราะเห็นอกเห็นใจพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ร่วมกันเป็นความทุกข์ความลำบาก เมื่อพอถูไถได้ถูไถทันที เราว่าจะไปเอานั้นเขาบกพร่องอันนี้ให้อันนี้ก่อนก็มี ยังไม่ได้ไปเอานะ เอาให้ก่อนก็มี เป็นอย่างนั้นละ

(ทหารจากขอนแก่นทำโครงการส่งเสริมการเรียนรู้ให้บุตรหลาน และประชาชนใกล้เคียงได้มาขอความอนุเคราะห์เครื่องคอมพิวเตอร์ ๑๕ เครื่อง เป็นเงิน ๒๙๐,๐๐๐ บาท) พอดีหรือ ๒๙๐,๐๐๐ (พอครับ) พอเอาให้ ทางวัดเรามีเงินสดก็ให้ไปพร้อมคือไม่ต้องกังวลต่อกัน เรื่องการเรื่องงานเรื่องเงินเรื่องทองไม่ใช่ของเล่น ถ้าให้ไปแล้วเสร็จไปเลย ให้จัดเสีย ทางหนองบัวลำภู ๘ แสนบาท ที่นี้ ๒๙๐,๐๐๐ พอช่วยที่ไหนได้ถูไถกันไปอย่างนี้

(พระจากภูฝอยลมมากกราบปรึกษาหลวงตาเรื่องการปลูกป่า) เราไม่ได้บวชมาปลูกป่าเราไม่รู้เรื่องละ ปลูกป่าก็มาถามเรา ไปติดตามกันเถอะ อ้าวจริงๆ เรื่องป่าเราไม่ชำนาญเราไม่รู้เรื่อง เมื่อเข้าออกไปพื้นที่เขาเอาไม้มาจากเมืองชลหลายรถนะ ต้นไม้เอามาปลูกสองฝั่งคลองหน้าวัด ฝนตกเห็นแผ่นดินชื้นๆ เราเลยไปดูต้นไม้ ไปเขากำลังปลูก โคนลงก็มี เขาคงจะไปดูใหม่ปลูกใหม่ มาจากเมืองชลหลายคันรถนะ ไม้เราก็ดูเป็นไม้ชนิดที่เคยมีทางนี้ก็มี ไม่เคยมีเลยก็มีแถวนั้นละ

ปลูกไว้สำหรับลูกๆ หลานๆ เราไม่ได้หวังกินนะ วัดนี้เป็นวัดสาธารณะมาตั้งแต่ต้นหลวงตาบวสร้างวัด ไปที่ไหนแจกทานไว้ ไปไหนเปิดโล่งๆ ทำประโยชน์ให้โลก อันนี้ก็เหมือนกันเขาจะปลูกอะไรเอาปลูกเถอะ เราว่าอย่างนั้นเลย หลวงตาบวจะอยู่ได้กี่วันจะมาเป็นเปรตเฝ้ากินต้นไม้อยู่นี่หรือ หนุนแดนสวรรค์นิพพานมีทำไมไม่ไปว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม ไปดูต้นไม้ที่เขาปลูก พอดีลูกๆ หลานๆ ได้อาศัยกินกันทั้งบ้านนั้นละ จะว่าอะไร ทางวัดไม่ค่อยอะไรละ ยิ่งทุกวันนี้ท่วมหมดๆ มันจะตายแล้วพระ อดอยากอะไรอาหารทุกวันนี้แล้วจะไปกว่นอะไรกับผลหมากรากไม้ ปลูกไว้สำหรับคนได้กินเต็มไปเลยแถวนั้น เขาเอามาจากเมืองชลหลายคันรถนะ เราไม่ได้บอกได้สั่งมันมาเองเป็นเอง เราก็สั่งให้เขาไปปลูกเสีย อันใดที่ควรปลูกที่ไหนก็เอาไปปลูกเสีย

มันวุ่นจริงๆ นะเรา เราว่างเมื่อไรวันหนึ่งๆ ไปที่ไหนยุ่งตลอด แม้ที่สุดเดินออกไปที่นี้ไม่ได้นะ พอเห็นนี้ร่มๆ ไม่ว่าแต่ประชาชนพระก็ร่ม มันร่มหาอะไรหัวโล้นๆ เหมือนกัน มันอยากถามว่าอย่างนั้นนะ ไปไหนร่มๆ เมื่อเขานี้ก็ออกไปจะไปดูที่ฝนตกใหม่ๆ แผ่นดินกำลั้งชื้นเขาไปปลูกต้นไม้ใหม่ที่ขนมาจากชลบุรีตั้งหลายคันรถ เราบอกให้ปลูกไว้แถวคลองนั้นแหละ วันนี้ได้โอกาสพอสว่างแล้วก็ออกไปเดินไปดู เขาก็ปลูกดี

ไปที่ไหนมองเห็นคนต้องหลีกนะ ไม่หลีกไม่ได้ตาย ใครโง่ๆ เช่ๆ ตายพวกนี้ตั้งแต่เราก็อวดลอบคนยังสู้เขาไม่ได้ พอออกไปนี้เห็นร่มแล้วๆ มองเห็นคนนี้ลอบไปนี้ร่มแล้วๆ อย่างนั้นละ มันรำคาญ เราพูดจริงๆ เวลาเทศนาว่าการเราก็ตั่งหน้าเป็นเจตนาที่จะแนะนำสั่งสอนให้ได้เหตุได้ผลได้ธรรมนำประโยชน์ไปใช้ เวลาหยุดหยุด เราไม่ได้เหมือนใครนะ ว่าไปไป ว่าอยู่อยู่ ไม่ได้เหลาะแหละๆ อย่างนั้นไม่มี หยุดหยุดจริงๆ แม้แต่คนเดินผ่านมาก็ไม่พูดด้วย ไปเลยๆ อย่างนั้น

เพราะฉะนั้นไม่ใช่เวลาที่จะพูดจะคุยนี้ใครไปก็ตามเราก็อเฉย รุมมาเราก็อเฉย เดินเฉยเฉย เรามียามอยู่ในนี้ยาแก้ตัว เข้าใจไหม ยาหลบหลีกปลีกตัวอยู่ในนี้หมด สันพร้าวอีโต้ก็มี สันพร้าวอีโต้ตีคนซี มันหลบไม่ทันก็ตีเอา นี่มาปลูกต้นไม้อะไร เราไม่เข้าใจนะ เรื่องปลูกต้นไม้ ไม่เข้าใจ ไม่ได้ศึกษา เข้าป่าอยู่เลย รุกขมูล ไปหาปรึกษากันพวกปลูก

ป่า เราไม่ชำนาญการปลูกป่า ไม่เข้าใจ ประสาป่าก็มาถาม ในวัดเราไม่เห็นเรียนวิชามา เต็มวัด ประสาปลูกป่าก็มาถาม

(สำนักปฏิบัติธรรมสามัคคีโพธิ์ศรี อ.เมือง จ.ยโสธร มาขอความอนุเคราะห์ ใช้จ่ายเพื่อสร้างห้องน้ำ ๒๐ ห้อง กุฏิ ๑๐ หลัง แทงค์น้ำ ๓ แทงค์ และต้องซื้อที่ดินเพิ่มเติม) อันนี้เป็นอันว่างดไปเลย ไม่ไช้่งด ให้หยุดไปเลยเราไม่ไหว ไปสร้างกันเถอะ พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาเอกของโลกไม่เห็นไปสร้างอะไรๆ เข้าอยู่ในป่าพาราณสี ๖ ปี สำเร็จออกมา ท่านไม่เห็นสร้างอะไร รุกขมูลเสนาสน์ โล้พระเข้าป่าๆ เพราะท่านสำเร็จในป่า บำเพ็ญในป่า อันนี้จะทำอะไรสร้างเสียยุ่งไปหมด ไม่เอา ไม่ให้

เราเข้าไปในครัวเห็นสร้างอะไรอีบ้าน้องสาวเราเห็นสร้างอะไรกุฏิ ขยายไป อีผีบ้า มึงมาเหยียบหัวกู้อันนี้ กูพามึงสร้างวัดสร้างอีหยังแน มึงดูพระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร ขยายออกไปเรื่อยๆ ไม่เป็นท่าขยายไปเรื่อย หัวใจกิเลสบีบมันจะตายขยายมันออกไป เป็นไรกิเลสนะ มันนำโมโหนะ ไปที่ไหนมีแต่วัตถุๆ ธรรมกับกิเลสที่จะพัดกัน หัวใจไม่เห็นมีที่ไหน มันโมโห ไปที่ไหนมีแต่วัตถุๆ เราเบื่อ ไม่พูดเฉยๆ ที่นี้เมื่อมันมาสัมผัส พูด ไม่ได้สนใจนะกับวัตถุ

ครูบาอาจารย์สมัยปัจจุบันหลวงปู่มั่นเบอร์หนึ่งไม่สนใจกับอะไรเลย เขานิมนต์ไปพัก กั้นห้องศาลาเล็กๆ กั้นห้องนอน เขาจะมาปลูกกุฏิ ยุ่งทำไม เนอะ อันนี้มันก็พอดีแล้ว เท่านั้นอยู่ มาที่ไหนก็อยู่ บ้านโคกเหมือนกัน นามนเหมือนกัน มาหนองฝือกก็เหมือนกัน หลังสุดท้ายนี้ท่านอาจารย์ฝั้นนะนำญาติโยมมาขอจากท่าน ให้ท่านนำมากرابเรียน ท่านดูเอาแปลกเหมือนกัน แต่ท่านก็มีอุบายขอย่างนั้นอย่างนี้ ตกลงท่านก็เลยนิ่ง ถือความนิ่งว่าท่านอนุญาตแล้ว ความจริงท่านหมดลมดูคน ท่านหยุดปาก แล้วก็สร้างขึ้น กุฏิหลังหนองฝือก ท่านสนใจอะไรกับวัตถุ อยู่ที่ไหนท่านอยู่สบายๆ

กุฏิหลวงตาบัวก็ได้ไค้คุณนะ ๘ หน เขาจะมาสร้างให้เรา ๘ หน ดีเอาจนแปลกนะ หนที่ ๘ หยุดจนกระทั่งปานนี้ คิดว่าอีตาบัวมันจวนจะตายแล้ว เอาละไม่ต้องไปขออีก บอก ๘ หน ว่าอย่างนี้เลย ถ้าถือเป็นครูเป็นอาจารย์ทำไมคำพูดเหล่านี้มันไม่เป็นธรรมหรือ ทำไมถึงจะตะบันเอาตั้งแต่สร้างอย่างเดี่ยวๆ กุฏิไม้กับธรรมอะไรมันดีกว่ากัน สอนขนาบใหญ่ด้วยนะ นี่เป็นครั้งที่ ๘ นะ ตั้งแต่นั้นมาเลยเจ็บไป หรือเขาไปซ่อมเครื่องใหม่มาก็ไม่รู้ ศาลา ๔ ไม้ให้ เขาจะมาปลูกใหม่ รื้อใหม่ทำใหม่ อย่างนั้นนะเรื่องวัตถุมันเร็ว แต่เรื่องธรรมในใจที่จะตีมันออก กิเลสภายในใจไม่ทำไม่สนใจกันชิ มันถึงฟังไม่ได้นะ

นี่ก็ปลูกนั่นปลูกนี่ขึ้นมาในวัด ถ้าเราไม่อยู่เอาละ เราอยู่ไม่ได้ มันสอดมันแทรกอยู่จั้น เรื่องอย่างนี้ละเร็ว แขงกันขึ้นๆ กิเลสกับธรรมพัดกันภายในใจมันไม่ทำ มันไป

หาเกาะอยู่ชั้น เพราะอันนี้มันง่าย ทำง่าย ตีกิเลสมันตียากหนา จึงไม่มีใครอยากไปตีไปสู่ มัน จึงกล้าพูดที่ว่างงานใดก็ตามในโลกนี้ถ้าไม่ได้ผ่านงานฆ่ากิเลสเสียก่อนอย่ามาคุย เรา บอกตรงๆ นะเราเคยผิดมาแล้ว งานใดใครจะว่ายากหนักมากที่สุดในโลกอะไรๆ ฆ่า กิเลสหนักมากที่สุด กิเลสเป็นเจ้าของอำนาจครอบสามโลกธาตุ กิเลสเป็นนายใหญ่ทั้งนั้น ใครปราบมันได้ ก็มีแต่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายปราบได้อยู่หมัด นอกนั้น ไม่มีใครปราบ มีแต่มันปราบແหลก

นี่ก็ผิดเสียกิเลสอยู่หมัด พูดตรงๆ จึงได้เอาคำนี้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เวลาไปบำเพ็ญในป่าใครรู้เมื่อไรเราจะป็นจะตาย เวลามาเทศน์ว้อๆ เหมือนว่าล้างมือ เปิบ พวกนี้พวกล้างมือเปิบ เราทำแทบเป็นแทบตายในป่าในเขา มองเห็นผักกระโดน กระเด็นเขาเอามานี้ระลึกถึงปีบนะ ระลึกถึงในภูเขากินผักกระโดนผักอะไรในป่า พวก ผักหนามผักอะไรอยู่ในป่า พวกญาติโยมเขาเอามาต้ม ต้มแล้วเขาเอาไปใส่บาตรให้กิน ความทุกข์ความยากลำบาก แต่สิ่งที่หนักมากที่สุดใหญ่ที่สุดในหัวใจเราคือมรรคผล นิพพาน เราจึงไม่เห็นว่าเป็นสิ่งเหล่านี้ยาก

การที่จะขยับใส่มรรคผลนิพพานนี้ยากมาก ต้องพัตกิเลสให้ขาดสะบั้นเสียก่อน เอาจริง ๆ พาดกิเลสขาดสะบั้นไปก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว ตั้งแต่นั้นแล้วไม่มีอะไรยากในโลก ไม่มี หมด มันจะยากแสนยากขนาดไหน ในหัวใจไม่มี โลง्हมดเลย เอากิเลสเสียอย่าง เดียวขาดสะบั้นจากใจไม่มีอะไรมาขวางใจนะ กิเลสเป็นก้างขวางคอ ขวางที่สุด พอกิเลส ลงไปแล้วโลง्हมดเลย สุธญญโต โลภ อเวกขสสุ มันออกจากหัวใจเข้ากันได้อันเดียวกัน

พากันเข้าใจกันหรือยังที่พูดนี้ เราจึงไม่อยากให้ใครไปยุ่งกับวัตถุนั้นวัตถุนั้น ยิ่ง กว่าการจ่อลงในหัวใจกับกิเลสที่มันพัตหัวใจเราແหลกๆๆ ไม่ตายแต่ทรมาน กิเลสมัน ทรมานใจคน อยากให้เอาตรงนี้ให้กิเลสตายไม่มีอะไรกวนนะ หมด ไม่มีอะไรเลิศยิ่ง กว่าพระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ผู้สิ้นกิเลสแล้ว ไม่มีอะไรกวน ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้น ไป หมดสิ่งก่อกวน ความทุกข์ยากลำบากเจ็บนั้นปวดนี้เป็นเรื่องของธาตุของขันธ เข้าไม่ถึงใจ มันเป็นหลักธรรมชาติ บังคับให้เข้าถึงก็ไม่ถึง นั่นละถ้าจิตได้ขาดสะบั้นจากสมมุติ เหล่านี้เป็นสมมุติ ทุกข์ อนิจจัง อนตตา เหล่านี้เป็นสมมุติอยู่ในขันธ เป็นสมมุติด้วยกัน ทั้งนั้น แก่กันที่นี้ ตายก็ตายที่นี้ ธรรมชาติของจิตที่บริสุทธิ์แล้วนั้นเลย อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ไม่มีอะไรเข้าไปถึง ท่านจะเอาทุกข์มาจากไหน ฟังซินะ เอาละพอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน FM 103.25 MHz

และเครือข่ายทั่วประเทศ